

BINNENLAND

J. A. SALOMONS 50 JAREN TANDARTS

Op 22 december had ondergetekende het voorrecht de receptie te kunnen bezoeken ter ere van de gouden jubilaris.

Het Hoofdbestuur onzer Maatschappij had de goede gedachte om collega Salomons deze receptie aan te bieden in het Maatschappijhuis, een omgeving die zich buitengewoon goed leent voor een herdenking in professionele kring. Bovendien voor de jubilaris zelf, naar het mij voorkomt, zeer plezierig om nu eens niet achter zijn bureau, maar te midden van zijn familie, de collega's te kunnen ontvangen.

Er waren dan ook zeer velen, die van deze gelegenheid gebruik wilden maken en zo konden zowel de jongsten als de oudsten een verheugde Salomons de hand drukken.

Wanneer men nog in staat is om vijftig jaren, nadat men het tandartsdiploma verwierf, de professie en de gemeenschap diensten te bewijzen, dan getuigt dit van een sterke constitutie, een liefde voor de arbeid en van een vermogen om de steeds wisselende omstandigheden in het tandheelkundig leven te kunnen volgen.

Als eerste spreker trad collega Van Houtte, de voorzitter van de Maatschappij naar voren. Bijzonderheden behoefde hij niet meer aan te stippen, deze waren reeds vastgelegd door Nord en Stork in het Tandartsenblad. Hij gaf de aanwezigen echter in chronologische volgorde de bemoeiingen van de jubilaris op tandheelkundig gebied, een respectabele lijst.

Het klinkt zo eenvoudig, wanneer o.a. wordt vastgesteld: hij was één der oprichters van de Amsterdamsche Tandheelkundige Vereeniging en later van de Maatschappij. Hij werd ook onmiddellijk lid van de Vereeniging van Nederlandsche Tandartsen. De laatste organisatie was bij het begin van de loopbaan van Salomons twee jaar oud. Men komt er zo licht toe om te denken, nu deze Vereenigingen de leden bij honderden tellen, dat zo'n oprichting met weinig leden, toch maar gemakkelijk verliep en dat men er tegenwoordig heel wat moeilijker voor staat. Ieder echter, die aan een oprichting van een vereniging wel eens heeft meegewerkt weet hoe moeilijk het is de eerste leden te verzamelen, dezen te doen inzien dat het nodig en nuttig is. Voorts het moeizaam zich verder ontwikkelen, het verband in eigen kring behouden en steeds uitbreiden. Daarna verschillende instanties buiten eigen kring duidelijk maken, dat de betreffende vereniging reden van bestaan heeft en van belang is voor de gehele gemeenschap. Dit was de vervulling van een taak, waarvoor wij oprichters en eerste leden niet dankbaar genoeg kunnen zijn. Tot dezen behoort Salomons en dit alleen reeds zou genoeg zijn, om zijn jubileum officieel te gedenken.

Zelf ben ik, eerst als H.B.-lid, daarna jaren als D.B.-lid van zeer nabij getuige geweest van het optreden van de jubilaris als secretaris van de Maatschappij en van de wijze, waarop hij deze functie gedurende vele jaren vervulde.

Een tiental jaren heb ik als D.B.-lid met Salomons aan de vergaderingen deelgenomen. Na zo'n D.B.-vergadering gingen de leden verlicht naar huis, Salomons met zijn zwarte cahier gevuld met aantekeningen om de talrijke

brieven te beantwoorden. De voorzittershamer bleef in de loop dier jaren niet steeds in dezelfde handen.

Salomons bleef, paste zich zeer gemakkelijk aan gewijzigde omstandigheden aan. Deze zelfde eigenschap heeft hem waarschijnlijk ook na 1945 weer een plaats doen innemen, waar hij zich thuis voelt en nuttig werk kan doen.

Afgevaardigden van het Nederlandsch Tandheelkundig Genootschap, de Nederlandsche Vereeniging van Tandartsen en van de Amsterdamsche Tandheelkundige Vereeniging spraken waarderende woorden tot de jubilaris. Natuurlijk gingen deze niet minder vergezeld van een stoffelijke attentie.

De laatste spreker was de gouden jubilaris. Hij was vervuld van dankbaarheid, dat het hem mogelijk is geweest, zo lang en nuttig voor onze professie te hebben kunnen werken. Hij hoopte, dat het hem gegeven mocht zijn hiermede nog geruime tijd voort te kunnen gaan. Daar sluit onderstaande receptiebezoeker zich van harte bij aan.

A. E d e l

HET NEDERLANDS TIJDSCHRIFT VOOR GENEESKUNDE HONDERD JAAR

Op 5 januari j.l. werd in een plechtige bijeenkomst in de Aula van de Gemeentelijke Universiteit te Amsterdam de oprichting van het Ned. Tijdschrift voor Geneeskunde honderd jaar geleden op indrukwekkende wijze herdacht.

Aanwezig waren de Minister van Sociale Zaken en de Secretaris Generaal voor de Volksgezondheid, vroegere bestuurs- en redactieleden, vertegenwoordigers van geneeskundige organisaties en afgevaardigden van de geneeskundige pers in Engeland en Frankrijk, zomede tal van genodigden. Toespraken werden gehouden door de voorzitter tevens hoofdredacteur Prof. Dr. J. R. P r a k k e n, die het heden en Prof. Dr. A. J. P. v a n d e n B r o e k, die de geschiedenis van het Tijdschrift belichtte. Daarna voerden nog verschillende sprekers het woord: namens de Kon. Maatschappij tot Bevordering van de Geneeskunst mevr. Dr. v a n d e n B l i n k - R o l d e r, de interfacultaire commissie Prof. Dr. S i l l e v i s S m i t t, en voor medisch contact Prof. Dr. H e r i n g a. De twee buitenlandse gasten brachten de gelukwensen over van de door hen geleide tijdschriften.

Mede namens de Minister van Sociale Zaken sprak Prof. Dr. P. M u n t e n d a m en namens de Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen Dr. B r u t e l d e l a R i v i è r e. Eerstgenoemde reikte na zijn toespraak, ter huldiging van het Tijdschrift en deszelfs betekenis voor de volksgezondheid, een koninklijke onderscheiding uit aan de voorzitter Prof. P r a k k e n.

Voor zijn bijzondere verdiensten als oud-hoofdredacteur en actieve verzorger van twee belangrijke rubrieken werd Prof. Dr. J. J. v a n L o g h e m de gouden medaille van het Tijdschrift als zeldzame onderscheiding overhandigd.

De aanwezigen werd bij wijze van primeur het speciale nummer uitgereikt waarvan de inhoud is samengesteld uit artikelen en mededelingen ontleend aan de oudste en oudere jaargangen van het tijdschrift.

Na afloop werd een receptie gehouden in Carlton, waarvan door velen gebruik werd gemaakt om het bestuur hun gelukwensen aan te bieden met dit bijzondere feit in de geschiedenis der vaderlandse geneeskunde.

B.

ZIEKENFONDSRAAD EN SCHOOLTANDVERZORGING

De Ziekenfondsraad heeft de bijdrage van algemene ziekenfondsen per verplicht verzekerd kind aan diensten voor schooltandverzorging over het schooljaar 1955-'56 vastgesteld op 70% en over het schooljaar 1956-'57 op 75% van een maximumkostenbedrag van f 8,- per kind, dus ten hoogste resp. op f 5,60 en f 6,-. Een zekere verhoging van de bijdrage is mogelijk voor diensten met een gemiddeld aantal vullingen per kind per jaar van meer dan 1½. Voor beide schooljaren geldt als minimumbijdrage een bedrag van f 3,75.

De regeling geldt in beginsel alleen voor diensten, die twee maal per jaar alle kinderen controleren en, zo nodig, behandelen en geen klassen wegens gebrek aan geld of tandartsen uitsluiten. Ten aanzien van diensten, die aan deze eisen niet voldoen, zal van geval tot geval worden nagegaan, of zij niettemin voor bijdragen van ziekenfondsen in aanmerking komen.

De Ziekenfondsraad heeft een beroep op de ziekenfondsen gedaan om voor vrijwillig verzekerde kinderen dezelfde regeling te volgen. De kosten hiervan dragen de fondsen zelf.

Van niet-verzekerde ouders vragen de meeste diensten een bijdrage, ongeveer even groot als die der fondsen voor verzekerde kinderen.

Voor wat de diensten nog meer aan geld nodig hebben, zijn zij op gemeentelijke bijdragen aangewezen.

Aanvankelijk was voor verplicht verzekerde kinderen over het schooljaar 1955-'56 een regeling getroffen, volgens welke de bijdrage der fondsen kleiner zou zijn dan hierboven vermeld. De fondsen pleegden over het niet door hen betaalde deel der kosten toen nog overleg met de Vereniging van Nederlandse Gemeenten en, gezamenlijk met deze vereniging, met de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid. De Minister heeft echter een Rijksbijdrage afgewezen. Het overleg tussen de fondsen en genoemde vereniging heeft niet tot volledige overeenstemming geleid. Wel heeft de Ziekenfondsraad nu de oorspronkelijke regeling wat verruimd en voor het schooljaar 1956-'57 een hoger percentage vastgesteld.

Aan het einde van 1955 waren ongeveer 80 diensten voor schooltandverzorging met financiële medewerking van de ziekenfondsen werkzaam. Deze diensten controleerden en behandelden ruim 500.000 leerlingen der lagere scholen, dit is ruim een derde van het totale aantal.

Naar schatting is met de bijdrage der fondsen over het schooljaar 1956-'57 ongeveer f 2.000.000,- gemeoid.

VERHOGING LOONGRENS SOCIALE VERZEKERING

Het ligt in het voornemen van de regering om, met het oog op de sedert het einde van het jaar 1954 doorgevoerde verhogingen van de lonen, de loongrens, geldende voor de ziekwet, de werkloosheidswet en de invaliditeitswet, met ingang van 1 januari 1957 te verhogen tot f 6900. Een daartoe strekkend wetsvoorstel zal zeer binnenkort de Staten-Generaal bereiken.

Hoewel bedoelde wetswijzigingen eerst geruime tijd na 1 januari 1957 in het Staatsblad zullen kunnen worden afgekondigd, heeft de sociale verzekeringsraad aan de uitvoeringsorganen van de sociale verzekering doen weten, dat hij

er geen bezwaar tegen heeft, dat deze organen reeds van 1 januari 1957 af handelen conform de voorstellen van de regering.

De contactcommissie, waarin vertegenwoordigers zitting hebben van de Kon. Ned. Mij. tot bevordering der geneeskunst, Kon. Ned. Mij. ter bevordering der pharmacie, Ned. Mij. tot bevordering der tandheelkunde, de bond van Ned. vroedvrouwen en de Ned. r.k. vereniging van vroedvrouwen heeft inmiddels een adres gezonden aan de Tweede Kamer, waarin bezwaren worden geuit tegen de invloed, die het voortdurend optrekken van de loongrenzen (laatstelijk is voorgesteld deze te brengen op f 6900) bij de overige sociale verzekeringen op de gang van zaken in het ziekenfondswezen uitoefent.

Adressanten zijn van mening, dat een wijziging van de loongrens voor het ziekenfondsbesluit in beginsel behoort te worden gezien in verband met de ontwikkeling van het prijspeil.

Terwijl alle overige verzekeringen uitkeringen in geld beogen te geven, geeft het ziekenfonds zijn hulp in natura. Geld, dat men ontvangt, kan men in beginsel besteden zoals men wil, doch verlening van hulp in natura betekent in beginsel bestedingsdwang.

Een van de voornaamste oorzaken der moeilijkheden is gelegen in het feit dat de ziekenfondsverzekering voor wat betreft de loongrenzen op één lijn wordt gesteld met andere sociale verzekeringen en met name gekoppeld is aan de ziekwet in die zin, dat verhoging van de loongrens voor de ziekwet automatisch dezelfde verhoging voor de verplichte ziekenfondsverzekering ten gevolge heeft. Het is vooral tegen dit automatisme, dat de kritiek van adr. zich richt.

Het is principieel onjuist en ongewenst, dat de voor de ziekenfondsverzekering noodzakelijk geachte loongrens niet op zijn eigen merites kan worden beoordeeld, doch slechts een bijproduct is van maatregelen, die in andere sectoren van de sociale verzekering worden genomen.

Vanwege het Ministerie van Sociale Zaken en Volksgezondheid wordt de aandacht gevestigd op de brochure *Gezondheidszorg*, ook vertaald in Frans en Duits. Dezer dagen is de derde druk van deze vertalingen verschenen. Zij geven een indruk van de gunstige resultaten op het gebied der Volksgezondheidszorg in ons land en zijn op aantrekkelijke wijze voorzien van foto's en grafieken, alsmede van een (poging tot) schematische voorstelling van het samenspel van overheid en particulier initiatief in de volksgezondheidsleer.

De samenstelling is van Prof. Dr. P. Muntendam, directeur-generaal van de Volksgezondheid. Uitgave Staatsdrukkerij en Uitgeversbedrijf te 's-Gravenhage. 28 blz., prijs f 1,-.

Het *International College of Dentists* heeft enige maanden geleden besloten, ter vermeerdering van zijn activiteiten in Europa, tot het instellen van een Europeesche sectie.

Als nieuw lid van het College (F.I.C.D.) werd o.a. benoemd de Nederlander *Frans Lankhof* te Amsterdam. (Voor Nederland waren reeds lid collegae *Nord* en *v. d. Berg*).